

Λόγοι Θεάτρου Χρονιάς

rejected.gr/logoi-theatrou-xronias

21 Δεκεμβρίου 2018

Λόγοι θεάτρου

21/12/2018

κείμενο | γιώργος παπανικολάου */* **φωτογραφίες** | λευτέρης τσινάρης */* **επιμέλεια** |
ιάκωβος καγκελίδης

να 'χεις να θυμάσαι....

Πόσες φορές να πεις «να και κάτι που μου 'δωσε χαρά»; Πόσες φορές που άξιζαν το κόπο, για αρκετά λεπτά; Πόσες βραδιές σε πήραν από το χέρι και σε ταξίδεψαν μακριά; ...Ανθρωποι που 'καναν έρωτα με το αίσθημα, κι όταν τέλειωσαν, σου 'δώσαν φωτιά κι άναφες τσιγάρο. Αυτές είναι οι φορές που «κόλλησες» εκεί, κι όλο έλεγες «χαλάλι»...

...και ποιός σου είπε ότι δεν μπορείς να φορέσεις μπλούζα αλλουνού;

«Όρφανά». Μια σπουδαία στιγμή για το Κρατικό και τους τρεις ηθοποιούς του έργου. Ο Τάκης Τζαμαργιάς έφτιαξε στο φουαγιέ της Ε.Μ.Σ. μια παράσταση τόσο αγρίως γλυκιά με βάση τη βία, που ήταν αδύνατο να μην συγκινηθείς. Ο Χρίστος Στυλιανού δημιούργησε την πιο «αφαιρετική» και συνάμα «δυνατή» του ερμηνεία. Η Ελένη Θυμιοπούλου «άρπαξε την ευκαιρία από τα μαλλιά» και έδειξε το εύρος του ταλέντου της, βάζοντας στην άκρη, οποιουδήποτε είδους θηλυκή «ωραιοπάθεια». Τέλος-που μόνο τέλος δεν έχει-ο Χρήστος Διαμαντούδης. Ο Χρήστος είναι η αποκάλυψη της φετινής χρονιάς. Ένας ηθοποιός που γεννήθηκε για να μας «απασχολήσει».

.. και ποιος σου είπε ότι δεν παίζει μπάλα, δυνατό κείμενο στο θέατρο;

«Εθνικός Ελληνορώσων». Φόρα παρτίδα το αρσενικό στο μεγαλείο του. Ιδρωτίλα, καφρίλα, μπέσα και ανδρική μ@λ@κί@. Μια απώλεια που βγάζει στο φως, όλες σου τις αμαρτίες. Καλογραμμένο (Αντώνης Τσιοτσιόπουλος-θεούλης), καλοπαιγμένο από όλους και επιτέλους ρε φίλε...κάτι άλλο στο ελληνικό θέατρο. Το τρίποντο μπήκε στο θέατρο ΑΥΛΑΙΑ, συνεχίζεται για δεύτερη χρονιά στο ΑΠΟ ΜΗΧΑΝΗΣ ΘΕΑΤΡΟ, κι έχει για «βαρύ πυροβολικό», την πρώτη ύλη αλήθειας στην ερμηνεία, τον Στάθη Σταμουλακάτο.

.. και ποιος σου είπε ότι δεν παίζει Beatles στο cd player, τα Χριστούγεννα;

«Ο Φάρος». Υπόθεση αυστηρά αρρενωπή. Ένα ιρλανδέζικο «φεύγα» έργο και μια παράσταση φτιαγμένη από το Κωνσταντίνο Μαρκουλάκη, με όλα τα ευφυή συστατικά που θα 'πρεπε. Αιμίλιος Χειλάκης, Νίκος Ψαρράς, Οδυσσέας Παπασπηλιόπουλος και Προμηθέας Αλειφερόπουλος σε καλοδουλεμένες ερμηνείες, δίχως κανένα «σκηνικό» κόμπλεξ. Το ίδιο και ο Μαρκουλάκης. Απενοχοποιημένος από όλους και όλα επέλεξε να κάνει, ότι η καρδιά του επιθυμεί. Ήταν και στο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟ, συνεχίζει στο ΑΘΗΝΩΝ. Γεμάτο. Πάντα.

.. και ποιος σου είπε ότι δεν είναι το θέατρο ξεγέλασμα-«νίκησα» λες και κροταλίζουν στα πόδια σου, οι αλυσίδες;

«Όσα η καρδιά μου στη καταιγίδα». Το έπος του έρωτα, να σε ρίξει στα πατώματα. Ο Πάνος Δεληγιάννης σκηνοθέτησε σαν παραδοσιακό δημοτικό τραγούδι μια τετράδα ταλαντούχων ηθοποιών, στο κείμενο του Άκη Δήμου. 80 λεπτά μιας ιστορίας που «έπαιξε στα δάχτυλα της» η Μαρία Τσιμά κι έδωσε στο Γιώργο Κολοβό την πιο «τρανταχτά» ήσυχη ερμηνεία του. Δεν το λες και λίγο...

.. και ποιος σου είπε ότι το θέατρο, αν του δώσεις λίγη σημασία, διπλό δεν θα στο γυρίσει;

«Αρίστος». Από το θέατρο του Νέου Κόσμου, εκεί στη μικρή, υπόγεια σκηνή, των λίγων θεατών, έπειτα στα ΔΗΜΗΤΡΙΑ της Θεσσαλονίκης, στην κεντρική του Νέου Κόσμου, και μετά τις γιορτές στο ΆΝΕΣΙΣ. Και-προφανώς-έπεται συνέχεια. Μια παράσταση με ονοματεπώνυμο: Γιώργος Παπαγεωργίου. Σκηνοθέτησε, προσάρμοσε, πίστεψε και έπλασε-όπως ονειρευόταν-το θέατρο όπως πρέπει να είναι στις μέρες μας. Ανεξάντλητος έμπνευσης, ο Γιώργος είναι λόγος να τον παρακολουθείς θεατρικά. Και επισταμένα.

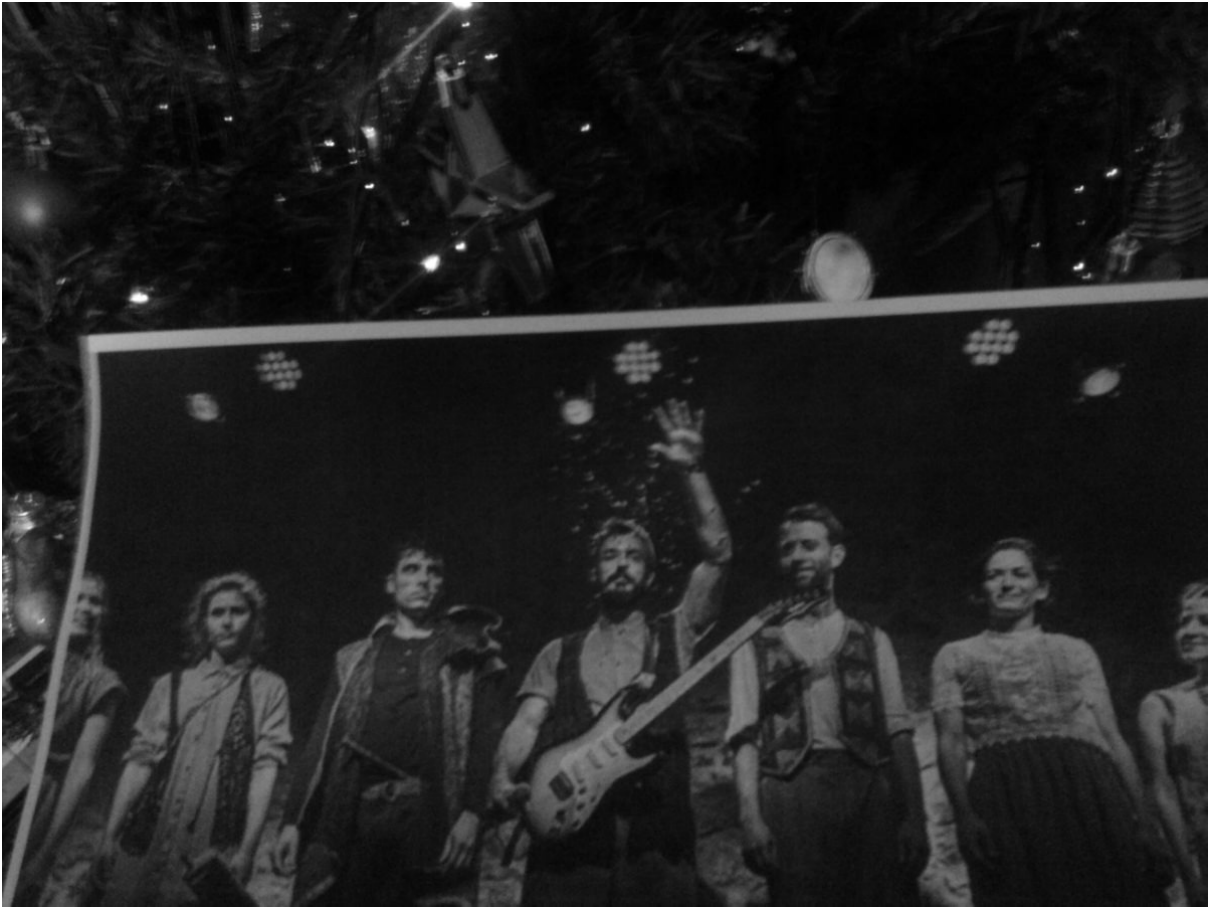
.. και ποιος σου είπε ότι στο θέατρο η μεγαλύτερη απόσταση ανάμεσα σε δύο σημεία, δεν είναι ο χρόνος;

«Γυάλινος Κόσμος» στο θέατρο Τ. Επιτέλους, μια τοπική παραγωγή, που δεν έχει σε τίποτα να ζηλέψει την Αθήνα. Ότι καλύτερο είδαμε στο θέατρο Τ. Και επιτέλους, το μεγαλείο δύο σημαντικών νέων ηθοποιών να ανθίζει. Η Κατερίνα Συναπίδου υπήρξε η ωραιότερη «Λώρα». Μακράν. Κι ο Δημήτρης Κρίκος, από κοντά, πολλά υποσχόμενος για τις επόμενες θεατρικές του «κινήσεις».

.. και ποιος σου είπε ότι το θέατρο δεν αναρωτιέται πως πεθαίνουν οι ποιητές;

Το Δαχτυλίδι της Μάνας. Οι «C.for Circus» στην καλύτερη παράσταση τους, στα δεκάχρονά τους. Ξεκίνησε πέρυσι πριν το καλοκαίρι και δεν λέει να σταματήσει, του «μαύρου» και του «έρωτα» το ωραίο. Ένα ρέκβιεμ στον άνθρωπο που φεύγει σαν το σκυλί, λίγο πριν θελήσει να κατακτήσει τη κορφή. Ένα μαργαριτάρι που δύσκολα θα βρούμε μέσα στη σκευωρία της σημερινής ζωής. Ένα μαργαριτάρι δια την απώλεια του οποίου η συγκίνηση και τα δάκρυα μας είναι ελάχιστο συμπαθείας και εκτιμήσεως ο φόρος. 7 ταλαντούχα πλάσματα, μαζί κι ο Πάυλος Παυλίδης...γιατί...»έρωτας είναι το ευ ζην. Το αποπλανάσθαι στην απουσία της μοναξιάς».

.. και ποιος σου είπε ότι το θέατρο δεν είναι στήριγμα και τροφή για να σε μεγαλώσει;

«After the campsite». Μιχάλης Σιώνας σκηνοθετεί. Πώς λέμε, ο καλύτερος σκηνοθέτης στη Θεσσαλονίκη; Αυτό. Μια παράσταση που μου «έριξε μπάτσα» για τον μετανάστη, για το τρόπο που παίζεται το θέατρο, για το πως φεύγεις από το θέατρο και σκέφτεσαι για μέρες ότι είδες. Και που ξέρεις...μπορεί και να σε αλλάξει....Τίμος Παπαδόπουλος, Στεφανία Ζώρα και Γιάννης Τσεμπερλίδης «γραντζούνισαν» ψυχές. Άλλωστε...το θέατρο είναι η πιο καλοδουλεμένη «αλητεία» βάσει επιστημονικής μελέτης. Το θέατρο είναι η ζωή στο σανίδι κι όταν είσαι σίγουρος γι αυτό που θες να κάνεις-σουτάρεις και ίσως σου κάτσει «γκολ».